

Toda rahla trema se nas še drži. Pred nami je miting in množična zabavna prireditev v Mostecu. Bo uspelo?

Medvoška godba igra budnico. Kljub temu je obisk klavrn. Zgodaj je še, večina je v posteljah ...

Miting. Spregovori Zdenko Mali, sekretar RK ZMS, za njim Beno Zupančič, predsednik MK SZDL. Govorita o nalogah, ki so pred našo samoupravno družbo, zlasti še pred nami, mladimi.

Sonce posije, Mostec se polni, žal šele po mitingu. Ko pripelje vojaško vozilo, prijetno zadisi. Kuhar meni, da je golaž odlična. Sami se prepričamo, res, fant zna svoj posel. Petsto porcij kar izgine.

Gostje si ogledujejo propagandni tabor, plastično skakalnico. Dr. Vratuša se mora posloviti. Na svidenje, srečno!

Ansambel Vilija Petriča ureže po svoje, mlado in staro se zavrti po plesišču. Zvoki privabijo celo gobarje. Še enkrat preberemo pismo tovarišu Titu.

Stemnilo se je. Končan je šesti, tradicionalni dan mladih Šiškarjev. Ko se vračamo domov, smo zadovoljni. Nam bo drugo leto tudi tako uspelo?

Ponoči prične deževati ...

Dobran Marinkov

Kje so podmladkarji?

OBCINSKI odbor RK je zbral vse člane krajevnih odborov, jih posedel v dva avtobusa in krenili so na obujanje spominov na padli Pohorski bataljon. Glavni namen pa je bil — izmenjava misli, izkušenj, pogovarjanje o opravljenem delu in dogovarjanje o bodočih nalogah.

V sproščenem medsebojnem kramljanju je bilo slišati precej lepih uspehov, vendar tudi tarnanje in kritiziranje. Prvi nasvet je bil — napolniti v bodoče še dva avtobusa podmladkarjev RK. Še bolj koristno pa bi bilo, če bi zbrali tiste bivše podmladkarje, ki so se po končani osnovni šoli porazgubili in pretrgali stike s to organizacijo.

Vemo, da so organizacije Rdečega križa na osnovnih šolah dokaj močne, toda na srednjih šolah jih ni, še manj na višjih šolah. Na tem področju smo premalo storili. Nekateri še vedno mislijo, da v RK sodijo le upokojenci in pionirji. Temu se moramo upirati, v tej humanitarni organizaciji moramo sodelovati prav vsi!

Pogovarjali smo se tudi o krvodajalskih akcijah, vzgoji kadrov RK. V občini deluje 18 krajevnih odborov, ki vključujejo preko 14.000 članov. Za potrebe bolnic in za primere nezdod je letos za območje naše občine predvideno (planirano je težko reči) 2700 krvodajalcev. Do sedaj je dalo kri že 2300 dobrotnikov. Zbrali so tudi preko 17 ton oblačil in obutve ter jih odposlali pomoči potrebnim.

Udeleženci pohoda so se ustavili v Frankolovem ter počastili spomin stotih ustreljenih talcev, obiskali pa so tudi prizorišče zadnje bitke Pohorskega bataljona ter položili vence.

M. M.

VSE JE NARED

Iniciativni odbor za ustanovitev temeljne telesnokulturne skupnosti v občini Ljubljana-Šiška je končal priprave za ustanovitev te pomembne ustanove. TTKS bo v Šiški imela 61 delegatskih mest, od tega 21 iz TOZD, 12 iz krajevnih skupnosti ter 28 iz telesnovzgojnih organizacij. Prečiščen je osnutek besedila statuta, analiziran sistem delegiranja in delegacij ter pregledano gradivo o stanju telesne kulture v občini. Začrtana je programska usmeritev ter način financiranja, tako da je vse nared za sklic ustanovne skupščine.

Božičevim iz Preske bi prav gotovo storili krivico, če bi sedaj zapisali, da potrebujejo miloščine in sočustvovanja. Ne, darilo, ki stajim ga ob tednu otroka v imenu šišenske mladine izročila sekretar in predsednik OK ZMS, je bilo le skromen izraz pozornosti tej številni, prav zares številni družini.

• Ko smo stopili v skromno, toda čisto in prijetno kuhinjo, smo malce pomencali, predno smo prišli na dan z besedo. Na kavču je spala samo dveletna punčka, presneto, pa se menda ja nismo zmotili.

• »Ja, sedem jih imava, sedem,« se je nasmejala presenečena mamica. »Nekje za hišo so, po kostanj so šli.«

• Torej je prav. Prišli smo k družini, kjer je vsako jutro vrsta pred kopalnico in straniščem, kjer je v spalnici po večerji, dokler mama seveda ne postane preveč stroga, vrišč kot v srednje velikem otroškem vrtcu. Malo težje je morda takrat, ko so na vrsti nakupi, takole vojsko mladeži je verjetno kar težko obuti in obleči. Božičevi sicer ne kupujejo pelerinc in otroških plaščkov v Trstu ali Celovcu, toda otroci so urejeni, snažni, lepo oblečeni.

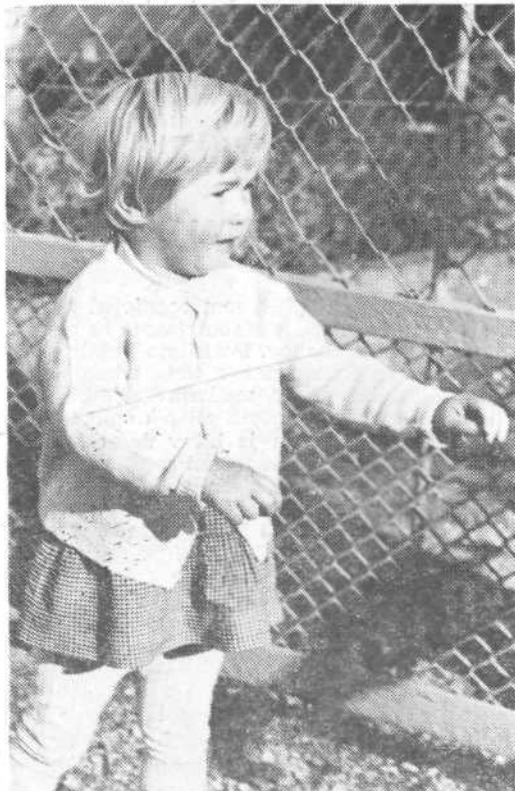
• Vrata so se odprla, soba se je v hipu napolnila.

• »Ta je Marjanca, ta Karolina, Erih, Barbara ... ja Metod, kakšen pa si? Pujs, se boš šel umiti! To je Andrej, tale dva pa sta Erih in Miro ...« je mama preštevala kuštrave glavice in nam jih predstavljala. Za celo četico jih je, Božičeva sta »poskrbela« za takšno zaporedje, da so kot stopničke, ko se postavijo v vrsto.

• »Saj ne bi bilo treba,« je stalno ponavljala gospodinja, ko smo se vsedli za mizo in se otepal zadrege. »Saj imajo, kar rabijo.«

• »Vemo, vemo,« je brž pohitel Dobran. »Prinesli smo le nekaj sladkarij in še neke malenkosti za vašo mladino. Ob tednu otroka, veste ...«

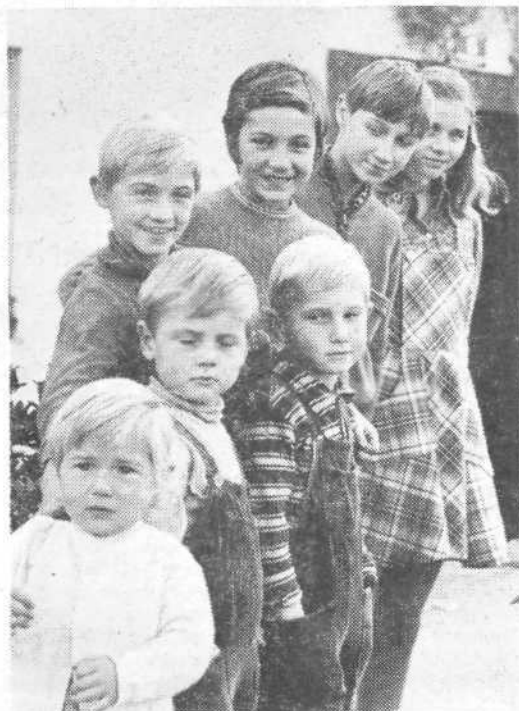
• Ivana Božič ni zaposlena, pardon, reči bi moral: ni v službi, kajti ob sedmih otrokih je še kako zaposlena. Matere, ki tarnajo zaradi dveh »hudičkov«, ki da jih komaj obvladajo, bodo že vedele, kaj to pomeni. Lažje bi seveda shajali z dvema plačama, toda kam naj

Karolina ni hotela pozirati ...

OBISK NA DOMU

Stopničke iz Preske

vendar da otroke? No, pa se vseeno ne smejo pritoževati. Poglavar družine (v tem primeru ima ta naziv resnično pravi pomen) je cestni nadzornik, zaslužek ni tako slab in, navsezadnje, ljubezen do otrok, pogled na ljubke stopničke pa tudi nekaj odtehta, mar ne?

• Ura je tri. Kmalu se nam pridruži tudi močnejša polovica Božičeve družine. Žena brž pojasi, kdo smo, čemu smo prišli. Ni mu preveč všeč. Kaj je vendar treba, saj nam ni tako hudo ...

• »No, pa prinesi nekaj na mizo,« je le popustil, ko smo mu skupaj razložili.

• Potem smo se pogovorili, zvedeli smo, da jima zaenkrat še uspeva vzdrževati disciplino, da le redko pade kakšna tja na zadnjo plat ... In tudi v šoli še kar gre. Zdravje, to je najvažnejše, je tudi pri hiši.

• »Hm, kdo bo pa naslednji,« smo poredni. »Fantek ali punčka?«

• Nak, sedaj bo dovolj zaenkrat, ugotovita v en glas. Naj ostane pri sedmici, narodnem številu.

• Potem gremo pred hišo, na sonce. Kako naj se postavijo? Kar tako, po vrsti. Najprej štirinajstletna Marjanca, potem pa naprej, vse do dveletne Karoline. »Tako, poglejte tička. Metod, ne prerivaj se, Erih je večji od tebe. No, Karolina, nasmehni se, kaj se vendar tako kremžiš ...«

• Poslovimo se od ljubke četice, od mame in očeta. Mahajo nam, ko se odpeljemo. Tudi Karolina, nič več ni nakremžena. Pa so vendarle srečna družina ...